

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen Mgr. Janem Vargou, advokátem v Praze 2, Fügnerovo nám. 1808/3, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2012, č. j. 866-7/2011-1070,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 13. 2. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva obrany, zástupce ředitelky Kabinetu ministra obrany, ředitel sekce legislativní a právní, ze dne 6. 1. 2012, č. j. 866-7/2011-1070, kterým byl zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva obrany, ředitele odboru pro právní zastupování sekce legislativní a právní, ze dne 23. 9. 2011, č. j. 304-00395-09-50-15 o náhradě škody za služební úraz, jímž byl zamítnut nárok žadatele na náhradu za bolest a náhradu za ztížení společenského uplatnění.

Rozhodnutím Ministerstva obrany, sekce legislativní a právní, odbor pro právní zastupování, ze dne 24. 3. 2011, č. j. 304-00395-09-37-15, o náhradě škody za služební úraz byla M. B. přiznána náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 12.000 Kč a zamítnut nárok na náhradu za bolest. Žadatel toto rozhodnutí napadnul odvoláním, o kterém bylo rozhodnutím Ministerstva obrany, ředitele sekce legislativní a právní, ze dne 16. 5. 2011, č. j.

866/2011-1070, rozhodnuto tak, že prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Posléze bylo novým rozhodnutím Ministerstva obrany, sekce legislativní a právní, odbor pro právní zastupování, ze dne 23. 9. 2011, č. j. 304-00395-09-50-15, o náhradě škody za služební úraz, rozhodnuto tak, že se zamítá M. B. nárok na náhradu za bolest a náhradu za ztížení společenského uplatnění. V odůvodnění správní orgán prvního stupně uvedl, že žadatel jako voják z povolání služebně zařazený u Vojenského útvaru 1824 Žatec, dne 5. 3. 2006 při přesunu vojenské techniky z vagónování v důsledku nárazu na pancíř bojového vozidla při jízdě po nerovném terénu utrpěl poranění zad. V souladu s ustanovením zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, bylo uvedené poškození zdraví hodnoceno jako úraz služební s plnou odpovědností České republiky – Ministerstva obrany, za vzniklou škodu. O právním základu odpovědnosti Ministerstva obrany rozhodnul velitel Vojenského útvaru 1824 Žatec rozhodnutím ze dne 12. 4. 2006, č. j. 78-68/2006-1824.

Toto nové rozhodnutí ze dne 23. 9. 2011 žalobce opět napadnul odvoláním a dovolával se odborného vyjádření ze dne 16. 8. 2010 zpracovaného MUDr. B. H., znalcem v oboru zdravotnictví – ortopedie, který ohodnotil bolest z předmětného úrazu položkou S335 ve výši 20 bodů. Současně v souladu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění s ohledem na celkovou délku léčení zvýšil o 50% na konečných 30 bodů (20 + navýšení o 10 bodů). Ztížení společenského uplatnění ohodnotil položkou 0741 celkem 100 body.

Žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva obrany, zástupce ředitelky Kabinetu ministra obrany, ředitel sekce legislativní a právní, ze dne 6. 1. 2012, č. j. 866-7/2011-1070, bylo toto odvolání zamítnuto s tím, že nárok na náhradu za bolest se zamítá a nárok na náhradu za ztížení společenského uplatnění je promlčen.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný správní orgán k promlčení nároku na náhradu za ztížení společenského uplatnění uvedl, že navrhovatel v této věci podal žádost dne 12. 3. 2009 a tímto dnem bylo zahájeno řízení, které v souladu s § 159 odst. 3 zákona o vojácích z povolání staví běh promlčecích lhůt. Subjektivní lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody na zdraví činí v souladu s § 161 odst. 3 téhož zákona dva roky a počíná běžet ode dne, kdy se poškozený dozví o tom, že škoda vznikla, a o tom, kdo za ni odpovídá. Žadatel se o tom, kdo za škodu odpovídá, dozvěděl nejpozději dne 20. 6. 2006, kdy převzal rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 1824 Žatec ze dne 12. 4. 2006, č. j. 78-68/2006-1824.

Pokud jde o škodu spočívající ve ztížení společenského uplatnění, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2877/2004, jakož i 21 Cdo 752/2010, a v souladu s jeho závěry stanovil, že žadatel byl propuštěn z nemocnice dne 7. 12. 2006, jak to uvedl při vyšetření u MUDr. H., a potom by k promlčení nároku došlo v prosinci 2008. Návrh na zahájení řízení byl správnímu orgánu doručen až dne 12. 3. 2009, tj. cca tři měsíce poté, co domnělý nárok navrhovatele byl již promlčen. Žalovaný poukázal na ustanovení § 159 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, podle něhož nárok se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě, která je stanovena v tomto zákoně. Podle § 161 odst. 3 téhož zákona činí lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody dva roky. Není tedy žádných pochyb o tom, že dvouletá lhůta stanovená v § 161 odst. 3 zákona o vojácích z povolání je lhůta promlčecí, nikoliv pořádková.

Pokud jde o nárok na náhradu za bolest, podle závěrů odborného stanoviska Ministerstva obrany, Odbor vojenského zdravotnictví, ze dne 6. 1. 2011, č. j. 148-5/2010/DP-

3696, byla již poškozenému bolest z předmětného služebního úrazu odškodněna a nebylo současně zjištěno, že by se poškozený podrobil operačnímu zákroku zakládajícímu nárok na náhradu za bolest. Současně odkázal žalovaný na závěry rozhodnutí Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany, se sídlem v Hradci Králové, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 16-9/2010-2280/HK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Přezkumné komise u Ústřední vojenské nemocnice Praha ze dne 7. 12. 2006 k číslu osvědčení o nemoci 194/2006.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti s tím, že vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a není dostatečně odůvodněno.

Žalobce nesouhlasil s tím, že by odborné vyjádření MUDr. H. bylo nesprávné a trval na tom, že z jeho vyjádření nevyplývá, že by stav žalobce byl ke dni propuštění ustálený.

Žalobce nesouhlasil s odbornými stanovisky lékařů uvedenými v rozhodnutí Přezkumné komise u Ústřední vojenské nemocnice Praha ze dne 7. 12. 2006 a poukazoval na podané odvolání.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne ze dne 13. 4. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 6. 1. 2012.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 14. 4. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. listopadu 2009, čj. 3 Ads 81/2009 – 75: „Rozhodnutí vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany podle § 30 odst. 4 zákona č. 585/2004 Sb., branného zákona, jímž byl voják podle § 29 odst. 7 tohoto zákona ve spojení s § 2 a přílohou č. 1 k vyhlášce Ministerstva obrany č. 103/2005 Sb., o zdravotní způsobilosti k vojenské činné službě, shledán neschopen k vojenské činné službě, podléhá přezkumu ve správním soudnictví, neboť zasahuje bezprostředně do práv a povinností vojáka; takové rozhodnutí lze podřadit pod § 65 odst. 1 soudního řádu správního a nedopadá na něj kompetenční výluka podle § 70 písm. d) soudního řádu správního.“

Z tohoto rozsudku Městský soud v Praze zjistil, že zdravotní stav žalobce byl již předmětem soudního přezkumu, když rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. prosince 2008, č. j. 7 Ca 264/2007-42, bylo na základě jeho žaloby zrušeno rozhodnutí Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany ze dne 23. 1. 2007, č. j. 28-5/2007-3818-VPK. Tento rozsudek zdejšího soudu byl posléze potvrzen citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 81/2009 – 75, z něhož se cituje:

„Rozhodnutím Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany ze dne 23. 1. 2007, č. j. 28-5/2007-3818-VPK, č. protokolu 20/2007 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí přezkumné komise u Ústřední vojenské nemocnice Praha ze dne 7. 12. 2006.

Tímto rozhodnutím byla žalobci stanovena zdravotní kvalifikace Neschopen "D" s konstatováním, že zjištěná celková porucha zdraví není v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby, když úraz ze dne 5. 3. 2006 v přímé souvislosti s výkonem služby je a dále bylo rozhodnuto, že žalobce je neschopen k vojenské činné službě. Žalovaný shodně se správním orgánem prvního stupně konstatoval, že zjištěná celková porucha zdraví žalobce není v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby a dále uvedl, že zdravotní stav žalobce nedovoluje déle než 12 měsíců vykonávat vojensky činnou službu. Chronické bolesti v zádech s poruchou funkce páteře odpovídají stanovené zdravotní kvalifikaci. Byly přitom vyčerpány všechny možnosti léčby. Žalovaný správní orgán poukázal na názor odborných lékařů Ústřední vojenské nemocnice Praha, podle kterého není služební úraz ze dne 5. 3. 2006 jedinou a nejpodstatnější příčinou zjištěné poruchy zdraví.

Žalobce v žalobě namítal, že před uvedeným úrazem neměl zdravotní problémy, jeho veškeré zdravotní prohlídky po dobu vojenské činné služby byly zařazeny do skupiny "A". Žalobce měl zájem nadále setrvat ve vojenské činné službě a dalším léčení. Zdravotní problémy u žalobce nastaly po zmiňovaném úrazu a jeho zdravotní stav je v příčinné souvislosti s tímto úrazem. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem, že služební úraz není jedinou a nejpodstatnější příčinou zjištěné poruchy zdraví.

V inkriminované věci Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z rozhodnutí Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany, se sídlem v Hradci Králové, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 16-9/2010-2280/HK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Přezkumné komise u Ústřední vojenské nemocnice Praha ze dne 7. 12. 2006 k číslu osvědčení o nemoci 194/2006. Osvědčení o nemoci zpracovala MUDr. K. H., lékařka neurologického odd. ÚVN Praha a schválil primář oddělení plk. MUDr. J. E. Posudková komise ÚVN Praha navržený posudkový závěr realizovala při přezkumném řízení dne 7. 12. 2006, za osobní přítomnosti posuzovaného.

V rozhodnutí Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany, se sídlem v Hradci Králové, ze dne 24. 8. 2010, se mj. uvádí, že v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 264/2007-42 byly vyhotoveny nové posudky zdravotního stavu žalobce:

Plk. MUDr. J. K., Ph.D., hlavní odborník pro nemoci nervové soustavy AČR, dne 29. 6. 2009 dospěl k závěru, že uvedený úrazový mechanismus není zodpovědný za drobný výhřez meziobratlové ploténky, nejedná se tedy o traumatický výhřez, který je vzácný a postihuje zejména mladé jedince. Chybí i klinické projevy kořenového syndromu z útlaku nervových struktur ploténkou, které jsou typické pro většinu výhřezů traumatického původu.

Plk. MUDr. M. S., Ph.D. dne 2. 6. 2009 mj. uvedl, že mechanismus úrazových změn nedosáhl takového stupně, že by jej bylo možno považovat za faktor hlavní, důležitý a převažující. Jeho posudek končí: „z výše uvedených důvodů lze učinit závěr, že porucha zdraví není v příčinné souvislosti s úrazem ze dne 5. 3. 2006. souvislost lze připustit pouze v případě pohmoždění (kontuze) bederní krajiny.“

Shodně všechny posudky vylučují rozhodující vliv úrazu ze dne 5. 3. 2006 na zjištěné poruchy zdraví. Hlavní příčinu bolesti zad spatřují odborní lékaři v existenci obvyklých degenerativních a tvarových změn na páteři posuzovaného, změn, které má většina osob postižených bolestmi zad, změn, které jsou přítomny bez předchozích úrazů.

Rozhodnutí Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany, se sídlem v Hradci Králové, ze dne 24. 8. 2010 připomíná průběh služby posuzovaného před úrazem dne 5. 3. 2006. V roce 2005 byl neschopen služby pro nemoc 134 dnů, v roce 2004 potom 115 dnů. Tyto skutečnosti jsou v rozporu s tvrzením žalobce, že do úrazu neměl nikdy žádné zdravotní problémy.

Podle § 119 zákona o vojácích z povolání náhrada za bolest a náhrada za ztížení společenského uplatnění se poskytují jednorázově, za podmínek a ve výši, které stanovuje zvláštní právní předpis (odst. 1). Na náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením má nárok ten, kdo tyto náklady vynaložil. Tato náhrada se poskytuje ve výši po odpočtu nákladů na dopravu a náhrad cestovních výdajů poskytovaných podle zvláštního právního předpisu (odst. 2).

Podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2877/2004: „O škodě spočívající ve ztížení společenského uplatnění se poškozený ve smyslu ustanovení § 263 odst. 3 zák. práce zpravidla doví v době, kdy se po léčení jeho zdravotní stav natolik ustálil, že bylo patrné, zda a v jakém rozsahu ke ztížení jeho uplatnění v životě a ve společnosti došlo, a kdy lze tedy na základě skutkových okolností, které má k dispozici, objektivně provést jeho ohodnocení.“

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 7. července 2011, sp. zn. 21 Cdo 752/2010: „Při úvaze o tom, kdy se poškozený doví o škodě spočívající ve ztížení společenského uplatnění, je třeba zaměřit pozornost nikoli abstraktně na ustálení zdravotního stavu obecně jako takového, nýbrž na to, kdy se zdravotní stav poškozeného ustálil natolik, aby bylo možné poprvé konkrétně hodnotit ztížení společenského uplatnění vyjádřené jednotlivými položkami přílohy č. 2 k vyhlášce č. 440/2001 Sb., a kdy tedy bylo lze na základě skutkových okolností, které měl poškozený k dispozici, objektivně provést jeho ohodnocení. Na ustálení zdravotního stavu poškozeného nelze usuzovat zpětně z poznatků o vývoji zdravotního stavu získaných po skončení léčby v dalším období na základě zhoršení, které nebylo původně předpokládáno.“

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu námitek, které byly uvedeny v žalobě, přičemž obsahem a rozsahem těchto námitek byl vázán. Nepřihlížel tedy k dalším skutečnostem, které by snad ve věci byly zjištěny, pokud nebyly žalobcem výslovně namítnuty. Pokud žalobce namítal nicotnost napadeného rozhodnutí z důvodu namítané absence řádného odůvodnění, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou s poukazem na ustanovení § 77 správního řádu, podle něhož *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*

Takové skutečnosti v inkriminované věci však shledány nebyly, a proto nebylo lze vyslovit nicotnost.

Podle § 159 odst. 1 zákona o vojácích z povolání nárok se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě, která je stanovena v tomto zákoně. K promlčení se přihlídí jen tehdy, jestliže se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze promlčený nárok tomu, kdo jej uplatňuje, přiznat.

§ 160 odst. 1 zákona o vojácích z povolání promlčecí lhůta počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé.

Podle § 161 odst. 3 zákona o vojácích z povolání lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody činí 2 roky; počne běžet ode dne, kdy se poškozený dozví o tom, že škoda vznikla, a o tom, kdo za ni odpovídá.

Pokud jde o žalobní námitky polemizující se závěrem žalovaného o promlčení nároku na náhradu za ztížení společenského uplatnění, musel soud rovněž tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že lhůta pro uplatnění nároku za ztížení společenského uplatnění začala běžet okamžikem, kdy byl žalobce naposledy propuštěn z nemocnice, tj. dne 7. 12. 2006, a že od tohoto data začala běžet zákonná dvouletá promlčecí lhůta, v níž mohl být nárok žalobce uplatněn. Vzhledem k tomu, že nárok byl uplatněn až dne 12. 3. 2007, byl uplatněn opožděně.

Žalobce argumentoval proti tomuto závěru s tím, že nelze zaměňovat stabilizovaný stav a stav ustálený. V inkriminované věci byl žalobce propuštěn ve stabilizovaném stavu, kdy tedy byl schopen opustit ústavní péči, ovšem to neznamená, že by nemělo probíhat další léčení, a že by se jeho zdravotní stav další léčbou nemohl změnit, především k lepšímu, a že by tedy dalším léčením mohl přispět ke zlepšení poúrazového stavu.

Lze souhlasit se žalobcem v tom, že nelze pojmy „ustálený“ a „stabilizovaný“ stav zaměňovat, neznamenají totéž, a lze s ním souhlasit v tom, že onen tzv. „ustálený“ stav lze popsat tak, kdy se stav pacienta nemění, ať negativním či pozitivním způsobem, a kdy pacient není nucen podstoupit další léčbu. Z obsahu správního spisu a koneckonců i z obsahu napadeného rozhodnutí je ovšem zřejmé, že žalovaný se zabýval otázkou, zda žalobce v době po propuštění z nemocnice dne 7. 12. 2006 podstoupil nějakou další léčbu, která by mohla přispět ke zlepšení jeho poúrazového stavu.

Žalovaný v inkriminované věci zkoumal otázku promlčení nároku na náhradu ztížení společenského uplatnění a řádně rozlišil okamžik vědomosti o vzniku této škody, nepřesunul důkazní břemeno na žalobce, rozhodl o okamžiku začátku běhu promlčecí doby, a měl ke svému závěru odpovídající důkazy.

Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný žalobce dotazoval, zda v době po dni 7. 12. 2006 se podroboval nějaké kontinuální léčbě nebo jakékoliv další léčbě, která by mohla vést ke zlepšení jeho zdravotního stavu. Nicméně žalobce žádnou svou další léčbu v tomto smyslu neprokázal. Žalobce pouze odkázal na obsah odůvodnění odvolání, které podal proti rozhodnutí Přezkumné komise u Ústřední vojenské nemocnice Praha ze dne 7. 12. 2006 k číslu osvědčení o nemoci 194/2006. Za tohoto stavu věci potom ovšem soudu nezbylo než konstatovat, že žalobce nijak neprokázal, že by se skutečně po dni 7. 12. 2006 podrobil nějaké další léčbě, která by mohla vést ke zlepšení jeho zdravotního stavu. Argumentace žalovaného o okamžiku začátku běhu promlčecí doby, který onen okamžik ustáleného zdravotního stavu vztáhl právě ke dni 7. 12. 2006, podle názoru soudu ob stojí. Ostatně, ani v žalobě žalobce neuvedl nic konkrétního o tom, jaké kontinuální léčbě se po datu 7. 12. 2006 podrobil. V inkriminované věci je nesporné, že žalovaný vycházel při řešení otázky ustálení zdravotního stavu žalobce z názoru znalců, kteří žalobce ke dni 7. 12. 2006 propustili z nemocnice.

Pokud jde o žalobní námitku, že rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, že vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a že je nezákonné, musel soud tuto námitku rovněž odmítnout jako neodůvodněnou. Z obsahu správního spisu, jakož i z obsahu rozsáhlého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný správní orgán shromáždil řadu lékařských zpráv, které zdokumentovaly dostatečně a přesvědčivě zdravotní stav žalobce, a to i zpráv, které se vzájemně ne zcela shodovaly. S těmito všemi vyjádřeními se žalovaný podrobně zabýval, vyhodnotil je a na jejich základě potom dospěl k závěru, že nárok žalobce na náhradu škody za služební úraz není po právu, a že podané odvolání je třeba zamítnout.

Žalobce se dovolával se odborného vyjádření ze dne 16. 8. 2010 zpracovaného MUDr. B. H., který sice ohodnotil bolest z předmětného úrazu položkou S335 ve výši 20 bodů a s ohledem na celkovou délku léčení zvýšil o 50% na konečných 30 bodů (20 + navýšení o 10 bodů) a ztížení společenského uplatnění položkou 0741 celkem 100 body. Nicméně z tohoto posudku soud ověřil, že se v něm mj. konstatuje vyjádření žalobce: „Stav se nemění od propuštění z nemocnice, kdy dle jeho tvrzení bylo konstatováno, že další léčba spočívá jen v rehabilitacích.“

Pokud žalobce v této souvislosti nesouhlasil s odbornými stanovisky lékařů, potom nezbyvá soudu než konstatovat, že tato námitka je mimo přezkumnou pravomoc zdejšího soudu. V této souvislosti proto soud poukazuje na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 11/08, v němž Ústavní soud konstatoval, že „Určení, jaké povahy je lékařský posudek o způsobilosti zaměstnance k práci, podaný v rámci závodní preventivní péče, resp. rozhodnutí o odvolání proti takovému lékařskému posudku, a tedy jak jej vnímat z hlediska následné možnosti soudního přezkumu leží v rovině výkladu běžného zákona, kterého se má ujmout a také ujal Nejvyšší správní soud. Zákonodárce zaměstnavateli pro případ nevyhovujícího zdravotního stavu zaměstnance, působícího jeho dlouhodobou nezpůsobilost konat dohodnutou práci, ukládal změnit obsah pracovního poměru, tj. přidělovat zaměstnanci jinou, odpovídající práci či převést jej na jinou práci, anebo měl pracovní poměr ukončit. Na tom nic nezměnila nová úprava. Čl. 31 Listiny je nutno vykládat tak, že koncepce ochrany zdraví sice na jednu stranu vychází ze svobody každého člověka v jednání, kterým ovlivňuje své zdraví, na straně druhé je ovšem tato svoboda limitována situacemi, které se dotýkají práv druhých. V těchto případech - přesahujících právní sféru individua - stát vycházející z principu proporcionality chrání zdraví populace i proti vůli dotčených osob; s ohledem na ústavní odpovědnost státu na zajištění práv plynoucích ze čl. 31 Listiny je na něm, jaké nástroje k jejich naplnění zvolí. Posudek vydaný zařízením závodní preventivní péče o způsobilosti k práci určitého zaměstnance není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným a vyžadovaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Ten je pak teprve tím, kdo na podkladě zjištění a závěrů lékaře činí konkrétní úkony v rámci pracovněprávního vztahu, kterými zasahuje právní sféru zaměstnance. Podle názoru Ústavního soudu je posudek o zdravotním stavu souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy že lékař při posuzování zdravotního volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoliv. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje. Navíc zdravotní stav je nepochybně veličinou proměnnou. Tentýž závěr platí ohledně povahy přezkumu lékařského posudku. Ani tento přezkumný akt nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu

§ 65 odst. 1 soudního řádu správního. Ostatně tento přezkum se omezuje pouze na otázku správnosti, neboť jeho výsledkem může být buď potvrzení vydaného posudku, nebo jeho zrušení, nikoliv však jeho změna. Listinou garantované právo na soudní ochranu Ústavní soud vykládá materiálně, tedy v tom smyslu, že záleží na faktickém naplnění jeho obsahu, a je vedlejší, zda reálně je ochrana poskytována soudy na úseku soudnictví občanskoprávního či správního. Dobrodiní soudního přezkumu musí být nicméně zachováno. Jinými slovy, správnou cestou k obraně práv zaměstnance v případech obdobných posuzovanému je žaloba na neplatnost úkonu zaměstnavatele opírajícího se o posudek o zdravotní způsobilosti.“

Městský soud v Praze poukazuje v této souvislosti na ustanovení § 70 písm. d) soudního řádu správního, podle něhož ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny mj. úkony správního orgánu, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Soudu tedy nepřísluší přezkoumávat odborná stanoviska lékařů po jejich odborné medicínské stránce, resp. jakkoliv je hodnotit, nebo se k nim vyjadřovat nebo s nimi polemizovat. Takže touto námitkou se soud nemohl zabývat.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. dubna 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková